

Boštjan M. Zupančič

ŽIVLJENJEPIS

I.

Kot fant sem v nekem drevoredu nekega dne srečal: samega sebe. Nisva se pozdravila. Izginil sem si brez sledu za vzpetino. Nekaj let kasneje sem se srečal sredi vesolja. Bil sem prijatelj sam s seboj nekaj let. Potem sem se srečeval v tujih obrazih, toliko da sem sam sebi ostajal skrivnost. Medtem sem spet ljubil in bil v stiku z nečim. Zdaj krog mene prazen prostor brez žalovanja. Vse je vsak dan vse manj.

II.

Na drogu plapola zastava iz rdeče pekinške svile. Trave se gluho majejo v vetru. Skrit v oblakih ostajam nedostopen vsem čustvom. Pišem in ne vem, kaj čutim. Morda za nekom žalujem. Morda se veselim uspehov. Morda v resnici imam kaj od česa. Vendar čutim le tek v prazno, v prazno, v prazno...

III.

Morda je moje telo tako, da potrebuje močnih poživil. Ne znam samo živeti. Brez navdiha se sfrknem kot počen balon. Morda sem si vse življenje dajal potuho, da bi se zamotil. Že kot otrok sem se odvadil žalovanja.

IV.

Ne potolaži me misel, da sem žrtev odtujene civilizacije. Najti moram lasten izhod iz praznote. Pesem je le zapisnik o zatečenem stanju.

V.

Lupina, ki sem jo živel do zdaj, me je pričela
dolgočasiti. Rad bi se je olevil. Nekaj bi se mi
moralo zgoditi. Toda kaj? Kakšen čas si vrgel
name, preden si izginil na koncu drevoreda?
Če hočeš kaj imeti od česa, moraš seči izven sebe.
Sicer od življenja ne ostane drugega kot uspeh.

VI.

Od nekod te moje divje strasti,
levantinska resnica o meni
in dedno pogrešanje morij,
Meltemija, skalnih otokov.

Moje žile prevajajo civilizacijo
v listnate brutalnosti predalpskih dolin:
čeprav bi se raje zleknil kot pretepen pes
nekje na Monastirakiju.
Zakaj razumem v telesu iz kakšnih otroškosti
je zrasla radost do znanja,
iz kakšnih hrepenenj prve harmonije,
tonike in dominante tam,
kjer ni tiše, tiše je po smrečju.

VII.

Mar sem do zdaj segal, preko drugih, le vase?
In kje naj zberem še več volje?

VIII.

Ker me bogovi ljubijo neizmerno,
mi sproti sesuvajo štukature
na litoželeznih fasadah tako imenovane pametnosti,
ki zvaja resnico na velikost toaletnega papirja.
Čému, če ne temu,
je pravi človek danes sploh lahko žrtvovan?
Kaj pa sta konec koncev Li Tai Po in Sokrat
imela skupnega,
če ne liter dobrega vina,

v dobri družbi in presvetljenega
 z večernim soncem.
 K vragu torej Jack London
 in njegovo kurjenje ognjev nekje na Labradorju
 in neumni grad v kalifornijskih gozdovih,
 če vemo, kam je preniknil Martin Eden.
 Ko se ponovim v naslednjem življenju,
 hočem biti na vulkanskih obalah
 ravno prav daleč od Afrike.
 Blizu svojim bogovom.

IX.

Še tole pesem in potem grem.
 Z droga snamem svilnate nežnosti,
 zaklenem za sabo in se vrnem k naporu volje.
 Spet vzpostavim površinske napetosti,
 od katerih živim.

X.

Na koncu so vsa vprašanja enostavna.
 In na koncu teh koncev ostane samo eno vprašanje.
 Če si živel, ti ne bo težko umreti.
 Če nisi blefiral, nisi lagal ne sebi in ne drugim
 in ena sama pesem ti priključ nazaj vse lepo,
 ker samo lepo je tisto,
 kar si v resnici živel.
 Iz raznorodnosti se preliješ spet v eno samo rodnost,
 da te naplavi val v drugo, v tretje . . .
 dokler po sedmem valu ne dosežeš večnosti.
 Do tedaj nôri, da se napiješ in potem napôješ,
 da pojiš smrti lačno mladostnost,
 ki se zgrinja v tvoje naročje.

XI.

Spet bom šel, vem, na začetek zelene poti in te
 čakal. Brez tebe, ki sem te zgrešil na začetku
 potopisa, ne morem nikamor. Morda prideš. Taka
 je moja molitev.